

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15624/2022
17.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Невена Лековић адвокат из ..., против туженог Предузећа „Западна Србија“ д.о.о. из Београда, чији је пуномоћник Ивана Вуковић адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2781/22 од 15.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2781/22 од 15.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2781/22 од 15.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2781/22 од 15.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 1675/21 од 27.01.2022. године којом је утврђено да је тужилац по основу одржаја носилац права својине са уделом 1/1 на једноипособном стану број .. грађевинске површине 43м² који се налази у приземљу стамбене зграде у улици ... број .. у Београду уписан у лист непокретности .. КО ..., на парцели ... – број зграде 1, што је тужени дужан да призна и трпи да се тужилац на основу ове пресуде упише као власник наведене непокретности код Републичког геодетског завода – Служба за катастар непокретности Раковица (став први изреке) и обавезан тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 170.500,00 динара у року од 15 дана (став други изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се користи против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у

интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

У посебној ревизији туженог не износе се питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, а по оцени Врховног касационог суда таквих питања у овом спору и нема. Уз ревизију нису приложене правноснажне одлуке донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, које би оправдавале потребу одлучивања ради уједначавања судске праксе.

Ревизијски наводи своде се на тврдњу ревидента да је о праву својине тужиоца стеченог одржајем одлучено погрешном применом материјалног права. Погрешна примена материјалног права је разлог за посебну ревизију, али се одлучивање о том правном средству може дозволити само ако је потребно ново тумачење права. У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, није потребно ново тумачење одредби материјалног права које су нижестепени судови применили када су одлучивали о тужбеном захтеву.

Одржајем се, по дефиницији, фактичко стање уз испуњење законских услова – протекла времена и квалитета државине, претвара у правно стање тако што држалац ствари постаје власник, а власник који није вршио право својине то престаје бити. Управо се то у овом случају и десило јер тужени током времена дужег од законом прописаног за стицање својине одржајем није вршио право својине на спорном стану у складу са чланом 3. став 1. Закона о основама својинскоправних односа. Држалац предметног стана од 70-тих година прошлог века па све до своје смрти (...2015. године) био је тужиочев отац ББ, који је тај стан користио са супругом ВВ (умрла ...2017. године) и сином – тужиоцем (рођеним 1974. године). Државина тужиочевог оца била је савесна, у смислу члана 72. став 2. Закона о основама својинскоправних односа. Он није знао, нити је могао знати да стан који држи није његов. У уверењу да стан држи као власник довело га је и поступање тадашње општинске заједнице становања која га је позивала да закључи уговор о висини трошкова за инвестиционо и текуће одржавање заједничких делова зграде у којој се стан налази, односно против њега покретала ванпарнични поступак за утврђивање износа за инвестиционо и текуће одржавање. Ови трошкови, сагласно одредбама тада важећих Закона о стамбеним односима и Закона о својини на деловима зграда, терете власника стана као посебног дела зграде. Правно релевантно време за стицање својине одржајем у овом случају почиње да тече од 05.07.1996. године, када је ступио на снагу Закон о изменама и допунама Закона о основним својинскоправним односима („Службени лист СРЈ“, број 29 од 26.06.1996. године) којим је брисан члан 29. Закона о основним својинскоправним односима о забрани стицања права својине одржајем на ствари у друштвеној својини. Од тада па до подношења тужбе (20.02.2018. године) протекло је рок од 20 година прописан чланом 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа за стицање права својине одржајем (ванредни одржај), при чему је у то време сагласно члану 30. став 2. наведеног закона, урачунато и време у којем су тужиочеви претходници – отац и мајка стан држали као савесни држаоци. Такву државину након њихове смрти имао је и тужилац, без обзира на то да ли је на стану имао и фактичку власт (члан 73. Закона о основама својинскоправних односа).

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија туженог није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП јер је вредност предмета спора означена у тужби (динарска противвредност од 25.000 евра) нижа од вредности која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић